

[Villemoes.]

vendigt fortsat at have dette Central-Apparat. Den højtærede Handelsminister har ikke taget sin Opfindsomhed i Brug, og jeg bebrejder den højtærede Handelsminister, at han, som har Apparatet, og som har dygtige Embedsmænd, ikke kan imødekomme den Stand, hvis Chef han er i Regeringen, paa en saadan Maade, at der i alt Fald kan blive Anledning til mindre Irritation og Utilfredshed, end der er i Øjeblikket.

Selve Navnet, Nationalbankens Valutakontor, har i vide Kredse ikke nogen god Klang. Det er ikke en Institution med megen Popularitet. For øvrigt synes jeg, at Navnet er forkert, det er ikke et Sted, hvor man gaar hen og henter Valuta. Den Valuta, man faar der, kan ligge paa et meget lille Sted. En rigtigere Betegnelse for Kontoret vilde være: Importreguleringskontoret, som Folketingsmand Himmelstrup og jeg sidste Sommer foreslog det i Afviklingsudvalget.

Mit Parti kan ikke medvirke til at opøje det foreliggende Lovforslag til Lov. Jeg gaar ud fra, at alle er — alle har i hvert Fald tidligere været det — enige om, at det er et midlertidigt System, vi er inde paa, men naar det er Tilfældet, synes jeg, at Kræfterne skulde samles om kun at lovgive om det, som er absolut nødvendigt paa dette Omraade. Derfor kan jeg ikke indse, at det er en Nødvendighed at forlænge Loven 1 Aar ud i Fremtiden i det store og hele uforandret.

Det er klart, at vi som Mindretal ikke kan faa Lov til at bestemme, hvordan en saadan Lov skal se ud, men vi maa tage Afstand fra en Affattelse som den foreslaaede. Jeg vil paa et senere Tidspunkt af Forhandlingerne tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til en Udvalgsbehandling; men da jeg formoder, at der ogsaa i dette høje Ting er et Flertal, der er indstillet paa, om jeg saa maa sige, at sluge Forslaget, som det er, kan jeg forudsige, at jeg ikke mener, at Udvalgsbehandlingen bør trække længere ud end allerhøjest nødvendigt. Jeg har ikke noget som helst Ønske om at forsinke den endelige Afstemning her i Tinget.

Ludvig Christensen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Gennemførelse. Efter den indgaaende Omtale, som Lovforslaget har faaet af den højtærede Handelsminister, er der ikke nogen Anledning for mig til at gaa nærmere ind paa Enkelthederne og de Æn-

dringer, der er foretaget i Lovforslaget i Forhold til den bestaaende Lov. Mit Parti har i Folketinget stemt for Lovforslaget og derigennem godkendt disse Ændringer. Vi er klar over, at det er ganske umuligt i Tider som de nuværende at forlade det System, vi er inde paa. Vi har ikke selv været bestemmende for, hvordan Handelsomsætningen efterhaanden er kommet til at ligge. Vi har maattet indrette os efter Forholdene, og vi er derfor af den Opfattelse, at der ikke er anden Vej at gaa i Øjeblikket — og hvor langt frem i Tiden ved jo ingen af os — end den Vej, vi her gaar.

Det var naturligvis overmaade interessant for mig i Dag at se en ny Ordfører for Partiet Venstre. Jeg ventede, at nu skulde vi have at vide, hvilket nyt Standpunkt Partiet Venstre var kommet til med Hensyn til vort Lands Valutalovgivning. Jeg ventede at faa en virkelig saglig Redegørelse for Kærnen i det nye, som Venstre vil. Det er sikkert, gaar jeg ud fra, gaaet alle Tingets øvrige Medlemmer, som det er gaaet mig, at jeg trods den ærede Ordførers meget lange Tale ikke har faaet noget at vide; det er mig ganske uklart, hvad det ærede 3die tingvalgte Medlem (Villemoes) i Virkeligheden skulde anbefale. Det forekommer mig, at det ærede Medlem foretog en Svømmetur i Overfladen af Dammen og fik mudret en hel Del op i Andemaden, men Guldanskene, som det maatte være den ærede Ordførers Opgave at fiske op til Forsvar for det nye Standpunkt, Venstre indtager, blev dernede; naa, det kan være, de efterhaanden bliver fisket op, saa vi kan faa dem at se. Det ærede Medlem nævnte bl. a. Valget i 1932 og vilde fortælle det høje Tings Medlemmer, at det naturligvis blev en Svækkelse for Regeringspartierne. Det er nu en helt ny Oplysning for mig. Jeg tror, den ærede Ordfører for Partiet Venstre skulde læse lidt efter paa Tallene; naar han kigger paa, hvordan det gik Venstre ved det Valg, vil han opdage, at nogen som helst Anledning til at drage Sammenligninger med andre er der ikke. Det ærede Medlem forsvarede til en vis Grad den frie Import, han sammenlignede Importen i 1919—20 med, hvad der vilde ske nu, hvis Importtørrerne var frit stillet, og hævdede, at der naturligvis ikke vilde ske det samme. Det kan man dog ikke vide. Netop Erfaringerne fra de nævnte Aar viser, hvor overmaade risikabelt det er for et Folk at overlade sine Indtægter til Forvaltning af den Stand alene, hvis naturlige Opgave det er at foretage Indkøbene ude omkring fra, men som i den omtalte Periode ikke viste sig i Stand